Toho roku měl Eloýs zatracený štěstí, nebo možná smůlu - podle toho, jak se to vezme... Podařilo se mu totiž uhnat a zblbnout holku svýho srdečního svalu - takovou českou Džejn Fondovou. On sám vypadal jako sup bělohlavej kříženej se psem Plutem. Ale měl srdce prostorný jako strahovskej stadión s vjezdem šíře šestiproudý dálnice. Belmonda ovšem z něho neudělal ani sametovej hlas mississipskýho negerskýho zpěváka blues, ani hbitý prsty benžisty. Nicméně tuhle pohlednou wampířici dotlačil až na radnici a koncem roku ji také okroužkoval. Na druhý straně byl Eloýs zaprodanec khaki víkendů a cest za obzor, narkoman večerních ohníčků s modrým stropem nebe... Za kamarádský zalomení palce a vítr v zádech byl ochotnej vycedit poslední deci krve. Jenomže toho roku se jeho nitro stalo arénou věčně plnou zkrvavenejch pilin. Jeho dvě vášně si tu pěkně dávaly do nosu a střídavě zvedaly nad zmonoklovaný hlavy paže vítěze - ve všední dny to pravidelně vyhrávala jeho láska ke sličný nositelce jeho příjmení, ale v pátek se mač stával nerozhodným, aby v sobotu na plný čáře zvítězily zase ty zprofanovaný modrý obzory a toulavý boty.
Už po pár tejdnech v chomoutu bylo Eloýsovi jasný, že obě jeho posedlosti jsou absolutně neslučitelný v harmonickej celek, a začal v tý svý zkumavce života míchat kapku jinej odvar. Směs, kterou namixoval, byla jako kotel neustále se vařící kaše, plný nevypočitatelný třaskaviny. Neodvratně se tak vmanévroval do strategie zatajování svejch trampskejch úniků, pro který vynalézavě hledal pořád jiný maskování.
Nejprve to byly služební cesty, ale ty se prolátly hned po prvních pár zdánlivě zdařilých akcích. Nastoupila nová teorie - intenzivní internátní studium němčiny, coby požadavek náročnýho zaměstnavatele. Když ale po dvou měsících intenzivní výuky neuměl o nic víc než Was ist das a Das Bier ist gut, odpadl ze seznamu i tenhle vymakanej manévr.
Mimikri číslo tři byl nemocnej strejda v Kolíně, ovšem neúprosnej zákon schválnosti vložil domácímu detektivovi v sukních do ruky rodinný album, ze kterýho jasně vyplývalo, že tenhle příbuznej zatřepal bačkorama už před jedenácti roky, a to někde u australskýho Perthu.
Poslední strategickej tah se zdál Eloýsovi přímo geniální. Pod záminkou finančního přilepšení rodině jezdil na víkend "vykládat a nakládat vagóny" do překladový pohraniční stanice. Mělo to ale svůj háček - spíš tedy hák. V neděli večer musel Eloýs svý lásce vysolit na umakart kuchyňský linky ten svůj "slušnej vejdělek", kterej přece stojí zato. Padly na to tajný fondy, sbírka známek a odstartovalo to i kolo dluhů... Eloýs už byl dlužnej klukům z osady, spolupracovníkům, prostě každýmu, na koho se kouknul.
Ale tý svý zelený drogy volnosti se zříct nedokázal. Bylo to silnější než on i než hrozba narůstajícího mínusovýho kapitálu. Když už ocet zoufalství infiltroval i do pohody večerních posezení u ohně, přinesl jednou Ťuhýk ten inzerát: "Koupím vaše touhy, značka: Cenu respektuji!"
Úhlednej obchodník se šedivýma vlasama v šedým obleku a se šedou koženou aktovkou na klíně seděl proti Eioýsovi a šedivýma očima se vpíjel do jeho těkajícího pohledu. "Milý pane," odkapával jeho hlas z kohoutku úst s dokonalým dvouřadem porcelánovejch zoubků, "nehodlám vás ošidit. Indikátor tužeb ukazuje takřka nejvyšší hranici - můžu vám vlastně dát ještě víc, než jste požadoval..."
Zmatek v Eloýsovi rozpukl v košatou květinu tísně a vteřinu od vteřiny bobtnal, ale tvrdý desky notýsku plnýho zapsanejch dluhů ho vtlačily zpátky do měkkýho plyše křesla. "Potřebuji k tomu jen váš písemný souhlas a podpis, samozřejmě s notářským ověřením..." udělal šedivej páníček tečku za váháním.

Nad chlácholivým sloupečkem bankovek s trojmístnýma ciframa měl Eloýs pocit, že konečně vyzrál na osud, a nebylo to ani tak moc těžký. Zaplatil dluhy, koupil ojetýho forda, tý svý pěknici nějakej naprosto zbytečnej šmuk na krk a - přestal jezdit na vandry. Amputace touhy v tomhle směru byla naprosto dokonalá.
Klukům zpočátku chyběl - jeho buldočí vytrvalost ve stopě, v kytarových matiné pod širákem, u večerních ohňových obřadů samozřejmosti, v ospalým tlachání ve spacáku, než spánek zatáhne rolety víček, i u ranního čaje s ospalky nenahradi-telnejch zážitků v koutku očí.
Jednoho večera se na jejich kempíku u řeky objevil malej kulatej pán s prořídlou kšticí přilepenou k růžový lebce jako osnova vzácnýho koberečku. Byl celej dychtivej všech těch běžnejch a samozřejmejch trampskejch rituálů, při každý příležitosti zalamoval klukům palec a srdečně je poplácával po zádech. Parta ho vstřebala tak nějak mimochodem a Solly, jak si ten růžovoučkej úspěšnej chlápek říkal, se s neúprosnou pravidelností objevoval na nádražích a na štrece, na kempech i na potlachách a jeho dychtivost byla jako kyselina, kterej neodolaly ani počáteční výhrady kluků z party. Prostě kopíroval jejich víkendy, věrně a důsledně jako profícky vymáknutej počítačovej program, a na ten fakt si všichni zvykli jako na skutečnost, že voda studí a oheň pálí.
Až jednou... To se osada nechala zlákat pozváním na zlatou horečku na zlatonosný Otavě. Trampíci i ve spojenectví s prospektorama byli tlačený do ústraní pestrým záhonem mastňáků, kterej se přelejval mezi stanama jako barevná bublající řeka. A co čert nechtěl - nebo právě že chtěl? - nevyhla se parta na jedný takový přetlakovaný cestičce čelnímu střetu s Eloýsem a jeho slovansky rozvetlou Džejn. Eloýs už nevypadal ani jako sup, ani jako Pluto, spíš jako opelíchaná slepice s kůží o dvě čísla větší.
A ta rozkošatělá sexbomba najednou zavětřila jako pes a zavěsila se očima obtěžkanýma nevyřčenejma slibama na ksicht toho růžovýho plešatýho Sollyho. Ve vzduchu to zajiskřilo a přestřelka pohledů mezitím napsala celej román. Všem to bylo jasný - Džejn, Sollymu, klukům... jen Eloýs koukal jako absolvent pomocný školy na iracionální rovnici o třech neznámých.
Neuplynul ani tejden a kyprá Džejn už trvale přirostla k Sollyho bohu jako báječná kytka voňavejch nadějí. Jenom Solly začínal pravidelně v pátek nervóznět jako pes bez patníku a spřádal pavučiny výmluv i umně konstruovanejch plánů. Na svůj věk měl výdrž dost velkou, než si v inzertní stránce novin červeně zatrhnul nenápadnou řádku: "Koupím vaše touhy, značka: (Cenu respektuji)".